

AKASYANIN GÖZYAŞLARI

Kentin birinde çok mutsuz bir kadın yaşıyordu. Günlerden bir gün kocasıyla birlikte, oturdukları evden taşınmaları gerekti. Komşularıyla görüşmeyi sevmediklerinden, kimse onlar hakkında fazla bir şey bilmiyordu. Epeyce bir zaman ev aradıktan sonra, bir apartmanın giriş katında bir daire buldular.

Bu evi ötekilerden farklı kılan bir güzelliği vardı. Evin tüm pencereleri apartmanın arkasındaki geniş bahçeye bakıyordu. Öteki bahçelere benzemeyen bir bahçeydi. Kentte kolay bulunamayacak büyüklükteydi. İçinde türlü türlü ağaçlar vardı. Tarhlar, adına ancak kitaplarda rastlayabileceğiniz ender bulunan çiçeklerle doluydu. Çok emek verildiği belliydi. Bu ağaçları, bu çiçekleri yetiştirmek kolay iş değildi.

Pencereleri bahçeye açılan bu evde, onlar taşınmadan önce Serpil adında, azıcık tombul bir kadınla kocası yaşıyordu.

Serpil, yumuk yumuk elleriyle bu ağaçları, çiçekleri sular, yapraklarını okşar, onlarla konuşa söyleşe diplerindeki toprağı kabartır, gübre koyardı. Elinde çantası, çiçekçileri, pazarları gezer, en renkli, en güzel çiçekleri alır, hemen bahçeye ekerdi. Gittiğı hiçbir gezmeden çiçeksiz dönmezdi. “Aaa! Bu ne çiçeğı böyle? Hiç görmemiştım daha önce. Bana bir dal verir misin bundan?” der, tatlı diline karşı çıkamayan çiçek sahibi, istemeden de olsa, bir dal kırıp Serpil’e verirdi. Bahçe böylece renklenip güzelleşmişti.

Bahar aylarında, açık pencerelerden bahçeye Serpil’in söylediğı şarkılar yayılırdı. Pencere kıyılardaki saksılarında kırmızı, beyaz, pembe, ebruli sardunyalar açardı. Bahçenin köşelerindeki zambakların iri yeşil yaprakları arasında sarı tozlu beyaz zambaklar parıldardı. Ocağında sabah akşam çay kaynar, iki tatlı kaşığı sakızlı kahve, kahve cezvesi içinde, pişirmeye hazır beklerdi. “Ola ki,” derdi Serpil, “ola ki kapıyı bir tıklatan olur, hemen sürerim cezveyi ocağı. Bekletmem konuşumu...”

Gerçekten de dediğı gibi olurdu kadının. Çayın kokusunu duyan, pazardan dolu bir pazar arabasıyla gelip de merdivenleri hemen çıkmayı göze alamayan komşuları dalıverirlerdi Serpil’in evine. “Gönül ne çay ister ne kahvehane, gönül söyleşmek ister, kahve bahane,” derdi içinden. Komşularıyla iki çift laf etmeden gün geçirmeyi sevmediğinden, bir araya gelmeye bahane kahvesini, çayını hep hazır bulundururdu.

Bahar geldi mi kentin bu yakası çok güzel olurdu. İki köşesinde iki palmiye'nin ağır ağır boy atmakta olduğu, bir incir'inse beyaz kabuklu dallarıyla bahçe duvarlardan dışarıya yayıldığı bahçenin en görkemli ağacı bir akasya idi. Toprak, akasya için çok uygundu.

Beton yapıların, asfalt yolların, araba park yerlerinin neredeyse hiç yeşil alan bırakmadığı kentte çocukların toprakla tanıştığı, dahası oynayabildiği bir yerdi bu bahçe. Serpil de hiç çocuğu olmamış, ama çocuk delisi bir kadındı. Komşu çocuklarını pek hoş tutar, oyunlarını camın ardından gülümseyen bir yüzle izlerdi.

Serpil, çocuklara, yedikleri meyvelerin çekirdeklerini çöpe atmak yerine toprağa gömmeyi öğretmişti. Böylece bahar geldi mi bahçenin her yerinden minik fidanlar boy gösterirdi. Bunların kimisi yeşerir, kimisi ezilir, kimisi de kururdu. Ama aralarından bazıları da yemyeşil uzatırdı başlarını yukarı. Palazlanır fidan olurlardı. Serpil, çocukların minik parmaklarıyla toprağı eşeleyip kiraz, erik ya da şeftali çekirdeklerini gömmelerini izlemeye bayılırdı. Hemen ardından koşan koşan gelip topraklı elleriyle kapısını çalacaklarını, su isteyeceklerini bilirdi. Onlara, tohumu ektikten hemen sonra, toprağa biraz can suyu vermek gerektiğini de Serpil öğretmişti çünkü.

Akasya da havasını, suyunu sevdiği, çocuk sesleriyle dolu bu bahçede alabildiğine büyümüştü. Dalları hem

gökyüzüne uzanıyordu, hem yan bahçelere. Apart-
manda yaşayanlar, sıcak yaz günlerinde, akasyanın
gölgesine masalar atıp serinlerdi.

Eski apartmanların arka bahçelerinden birindeydi
akasya. Kentte artık pek rastlanmayan büyüklükteki
bu bahçenin süsüydü. Mayıs geldiğinde, az ötesindeki
incirin, top çanun ve dikenli sapların ucunda iri mey-
veler gibi açan renk renk güllerin arasında, pembe be-
yaz salkınlarıyla dev bir çiçek buketine dönüşürdü.

Mutsuz kadınla kocası bu güzel bahçeye bakan eve
taşınmadan önce, beş katlı apartmanın oturanları,
bahçeye inmeyi pek severdi. Çünkü Serpil onları sev-
giyle karşılardı. Onlara çay kahve yanında, evinden
hiç eksik olmayan kek, börek, kurabiye gibi yiyecekler
sunardı. Yanına sevgisini de katarak... İşi çoksa ya da
ikram edecek bir şeyi yoksa, hele de yaz sıcaklığı or-
talığı kasıp kavuruyorsa, bir tepsiye dizdiği şıkır şıkır

bardaklara doldurduğu buz gibi suları ikram ederdi gelenlere.

Aşağıya, bahçeye inenler de çoğu kez eli boş gelmezdi. Yaptıkları kurabiyeleri, börekleri getirirlerdi büyük kaplarda. Hep birlikte yiyip içerek şöyleşirlerdi.

Bahar gelip de akasya, yapraklarının yeşilini örten, bastıran binlerce salkım çiçekle bezendiğinde, Serpil tombul elini şakağına dayar, ona bakarak zamanı unutturdu. Bahçeye uzanmış alçacık balkona dökülen solmuş çiçekleri süpürürken, “Yine iş çıkardın Serpil’e. İşim az sanki. Ben topluyorum, sen kendi halını seriyorsun balkona. Seni seni!” diyerek, hem sever hem tatlı tatlı paylardı ağacı. Duyan da küçük, yaramaz bir çocukla konuştuğunu sanırdı. Ama o zaten bütün çiçekleriyle konuşurdu. Hem konuşur hem yapraklarını okşardı. Onlar da sevgiden midir bilinmez, saksılara sığmazdı. Kumrular ve serçeler gelirdi bahçeye sabah erkenden. O dal senin bu yaprak benim gezinirlerdi.

Rüzgârlı gecelerde, akasyanın yaprakları hışırtılı bir şarkı söylemeye başlardı. Bu şarkıyı dinleyerek uyuyan çocuklar, güzel düşler görürlerdi. Böyle kocaman bir ağacı, kentin en işlek caddelerinin birinin hemen arkasındaki bir apartmanın bahçesinde bulmak şaşırtıcıydı aslında. Öndeki apartmanda yaşayanlar da arka balkonlarına çıkarak bu güzel ve yüksek ağacı mutlulukla seyredereklerdi.

Günlerden bir gün elleri tombul, yüzü güleç Serpil ve çalışkan kocası o evden taşınıp gittiler. Kadıncağız,

hem komşularından hem de bahçeden pek zor ayrıldı. Gözyaşları içinde topladı eşyalarını. Giderken saksı çiçeklerinin bazılarını çok sevdiği komşularına bıraktı. Yeni evinde bir bahçe yoktu. Balkonuna da sığmazdı bunlar.

Komşuları, Serpil'den bir armağan olan bu bahçeye, ağaçlara ve çiçeklere çok iyi bakacaklarına söz verdiler. Serpil, bütün ağaçlarla, ama özellikle 'sırma saçını' dediği akasyayla uzun uzun vedalaştı. Limon, kameriye dolanan sarmaşık, palmiye ve incir... Bahçeyi süsleyen birbirinden güzel bu ağaçlar, Serpil'in gittiğini anlamışlar mıydı acaba?

Pencereleri arka bahçeye açılan ev pek fazla boş kalmadı. Bir akşamüzeri, hava kararmaya yüz tutmuşken, apartmanın önüne eşya dolu bir kamyon yanaştı. Evin yeni sahipleri gelmişti.

Eve yeni taşınanlar, işte o mutsuz kadınla ondan da mutsuz, huysuz kocasıydı. Kadının mutsuzluğundan mı adam giderek huysuzlaşmıştı, adamın huysuzluğu mu kadını bu denli mutsuz yapmıştı, orası başka bir öyküye konu olur herhalde.

Asık suratlı adam, sabahları evden işe giderken, kimseye günaydın bile demezdi. Geceleri eve geç saatlerde gelir, kapıları çarpar, homurdanır, bağırıp çağırır, insanları huzursuz ederdi. İkisinin de bir an olsun güldüğünü kimseler görmemişti. Sabahları sapsarı bir yüzle kalkan kadın, evde bir gölge gibi dolaşırdı.